

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Hvad de foreliggende Vædringsforslag angaar, skal jeg ikke nærmere omtale de fleste af dem, som vedrøre Lønningsforbedringer, men skal i saa Henseende henholde mig til, hvad jeg havde den Ære at ytre i Forgaars, og hvad ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet (Scharling) har udtalt. Det er ganske vist mærkeligt at se, hvorledes de allerfleste af disse Nægtelser angaa lavere staaende og lavt lønnede Funktionærer. Jeg er imidlertid nødsaget til med nogle Ord at omtale Forslaget under Nr. 111, som gaar ud paa at nægte et Beløb til Docenterne Werner og Löffler. Jeg vil omtale dette Forslag specielt, fordi jeg efter Konferencen i Finantsudvalget har nogen Grund til at antage, at Udvalgets Flertal ikke i og for sig havde Noget imod Forhøielsen, men kun ikke vilde gaa med til, at disse Forhøielser bleve pensionsberettigende ligesom den øvrige Del af de to Docenters Løn, begrundet paa, antog jeg, at man ansaa det for, om ikke ulovligt, saa dog ikke rigtig, at en pensionsberettigende Lønning blev forhøiet med et Honorar. Det er imidlertid nu for mig blevet oplyst, at Saadant dog tidligere er sket just ved en Docentlønning og — jeg kan vel sige — efter det daværende Finantsudvalgs egen Indstilling til det daværende Ministerium. Det skete nemlig i Mæret 1861. Da var der af Ministeriet forlangt 500 Rdl., altsaa 1000 Kr., til den daværende filosofiske Docent Brøchner. Finantsudvalget udtalte i denne Anledning i sin Betænkning, det staaar i Rigsdagstidenden for 1861—62, Anhang B. Sp. 205—6, at „Udvalget skal, uden derved at ville billige disse Forhøielser af Lønninger og Honorarer, ikke udtale sig imod dem, under den Forudsætning, at denne Forhøielse ikke giver Afgang til Pension, hvilket som en Selvfølge ogsaa maa gjælde om alle fremtidige Forhøielser, og at det samlede, paa denne Konto bevilgede Beløb ikke bliver overskredet“. Heraf vil man altsaa se, at Finantsudvalget den Gang vel erklærede sig imod Forhøielsen som pensionsberettigende, men ikke erklærede sig imod, men tværtimod indstillede til Bevilling, at den kunde gives som Honorar, og Følgen deraf var ogsaa, at ved kongelig Resolution af 24de Marts 1862 blev Docent Brøchners Lønning, som da var 2,000 Kr., forøget med 1,000 Kr., dog saaledes, at han ikke blev berettiget til eventualiter at nyde Pension af Tillæget. Jeg har villet oplyse dette, fordi jeg som sagt ved Konferencen i Udvalget fik det Indtryk, at det ærede Flertal ikke i Realiteten havde Noget imod de to foreslaaede Forhøielser, men kun ikke vilde

gaa ind paa, at de skulde blive pensionsberettigende. Det er altsaa en Ting, man godt kan gjøre, da det tidligere er gjort og efter Finantsudvalgets egen Indstilling. Med Hensyn til Forslaget om Professorernes Fritryk maa jeg henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) for et Døeblik siden udtalte. Hvad Forslaget om Universitetets Underbalance angaar, vil man se, at jeg ikke paa selve Finantslovsforslaget har foreslaaet nogen Dækning af Understudet. Det er ganske vist, at der for nogle Aar siden fremkom en aldeles foreløbig Overenskomst om at lade Universitetets Underbalance dække ved Laan fra Kommunitetets Kasse, men Forudsætningen for den sluttede Overenskomst var den, at man skulde inarest muligt eller i alt Fald i en ikke altfor fjern Fremtid blive enig om en endelig Ordning af Universitetets Formuesforhold, dets Forhold til Kommunitetet og dets Forhold til Statskassen. Denne Forudsætning er ikke indtruffen, det er ikke lykkes at komme til Enighed med det høie Things Flertal om denne Sag, og jeg har derfor ikke kunnet Andet end holde det andet Thing frit, om jeg saa maa udtrykke mig, i denne Sag ved ikke fra min Side at opstille noget bestemt Forslag. Jeg maa udtale i Mæret, som jeg har udtalt forrige Mæret, at paa dette Punkt vil jeg, saaledes som Stillingen nu en Gang er givet, kunne, og vil ogsaa være nødsaget til, at gaa ind paa, hvad de to Thing i saa Henseende kunne blive enige om, men jeg kan ikke paa Forhaand nu sige Ja til den Vædring, som Flertallet har foreslaaet, som i og for sig forekommer mig urigtig. Jeg maa, saavidt det staaar til mig, holde Landstingets Stilling fri lige overfor dette Spørgsmaal. Naar man under Nr. 119 har nedsat Udgiften til Anskaffelse af en Violin og et Fiolgel til Sorø Akademi, kan jeg kun sige, at det naturligt vil være Ministeriets Bestræbelse at faae disse Instrumenter til den bevilgede Sum, som vel forhaabentlig ogsaa kan ske.

Med Hensyn til Bygningsforslagene maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke tror, at det paa nogen Maade kan være forsvaret længere at opsætte at opføre et nyt Udhus i Økonomigaarden ved Sorø. Det er efter mig i Hænde komne Udtalelser fra Bygningsinspektøren o. s. v. i hoi Grad nødvendigt at faae dette gjort; den Bygning, der nu staaar, er falskberdig i alle Henseender. Jeg ser, at hele Udvalget foreslaar at nægte en Meieribygning ved Nordruplund. Jeg vil haabe, at Udvalgets Forudsætning om, at den nuværende Bygning kan staa endnu et Mæret, vil vise sig rigtig. Jeg tror ikke, at